

פעמונים מצלצלים בשערי העמקים

רינה והכד

העמק — אינם חסרים מבקרים בגלריה: שכנים מיישובי הסביבה, נופשים מטבעון וטיילים מ"חיפה. הקיבוץ שוכן על אם הדרך ומי לא ירצה להוסיף הנאה אמנונית להנאה מן הטבע? מסתבר, כי רוב המוצרים כבר נמכרו ולרינה הזמנות לרוב.

"שהצלילים יגיעו הרחק"
רינה פלג למדה אמנות בבית הספר "בצלאל" בירושלים. התחילה בעבודות מתכת, אך ליבה הלך אחר הקרמיקה. אחר-כך המשיכה בלימודים אצל חנה צונץ, קרמיקאית מחיפה. כעת היא מורה למלאכה במוסד החינוכי בשערי-העמקים, בחלקה את שבועי-העבודה שלה בין שני אלה. "יש להשקיע הרבה עבודה כדי להגיע למשהו" — אומרת האמנית הצעירה. הבית, שהכניסה אליו מבשרת אכסניה אמנותית, הוא בניין ישן ששופץ והותאם לתפקידו החדש. כאן תהיה גלריה קבועה, שהיא בעצם גם מקום עבודתה של רינה.

*

דברי שבת ועידוד למכיר מצאתי בספר הביקורים של הגלריה. קרובים ורחוקים יותר הביעו את רשימיהם. רבים מצאו בתערוכה חן וטעם טוב. למחרות הרשמים הוספתי גם אני: "הפעמונים" מצלצלים בסביבה. אנו מאחלים לך שהצלילים יגיעו הרחק".

דב שובל

רבים אמרו: "זה אי-אפשר!". רבים חשבו, כי עתידם באמנות, אולם בקיבוץ זה לא ניתן. והם עזבו — את המקום או את האמנות.

אחת מאלה שהוכיחו כבר, כי "זה אפשר" — היא רינה פלג, חברת שער-העמקים, קרמיקאית צעירה שזכתה בפרסים ארציים על עבודותיה.

כליה — שימושיים, אך משמשים גם לנוי. כדוגמת כליה תמצא היום בחנויות הנבחרות של אירופה, כסגנון "כפרי" מעודן. רינה הגיעה לכך אחרי נסיונות רבים ומצאה בו את הסגנון ההולם את אופיה ואת אופי המקום, כדבריה. הקיבוץ הכיר באמנותה כנכס תרבותי ופתח את הגלריה הראשונה לדברי קרמיקה בתנועה הקיבוצית.

על הפעמונים של שער-העמקים כותב דב שובל:

עוד לפני שהגעתי לשערי-העמקים שמעתי על "הפעמונים". אלה מוצגים בתערוכת הקרמיקה של רינה פלג, בת הקיבוץ, שפתחה גלריה בשערי-העמקים, בכניסה ל"משק, בקרבת הכביש הראשי. גלרייה בקיבוץ — יש בזה משהו מן החידוש המושך ומגרה. "הפעמונים" הם במובן מסויים דווקא לא המוצג האופייני בגלריה של רינה פלג. רוב המוצגים כאן הם שימושיים, ואילו "הפעמונים" אינם אלא קישוט, המשתלשל מן התקרה ונראה כעין גברשת קטנה. אבל דווקא אלה זכי לפופולאריות יתר והם כאן הסחורה המבוקשת ביותר עליידי הקונים. כל כך למה? — פשוט, הם מצלצלים...

סגנון כפרי

עבודתה של רינה פלג חורגת מן המלאכה וחותרת אל האמנות. את הכלים היא יוצרת על האבנים, צובעת בצבעי חמר, מצפה בויגוג ושורפת בתנור באלף מעלות (התנור דרש השקעה לא-קטנה). כל כלי הוא יחידה בפני עצמה, לא קרמיקה סטאנדארטית יצוקה בדפוס מעשה בית-חרושת.

יש כאן פשטות בצורה — "קו לא שבור". "אומרים, כי ניכרת אצלי השפעה סקנדינאבית" — אומר מרת רינה כמתנצלת. הרעיונות הם אישיים. נראה, כי הסגנון הוא כפרי ומשתלב יפה במגמות הרווחות היום בריהוט.

הכלים — לשימוש נועדו: ספל, קעריה, צלחת, קומקום. קופסה, כד, צנצנת וקנקן. אך תמצא כאן גם דברי קישוט: בעלי-חיים עשויים קרמיקה, למשל.

התערוכה נפתחה לפני פסח. דברי הפתיחה של רות דייך, מנהלת "משכית", לא היו כדי לצאת ידי חובה ומעידה על כך ההתלהבות שבה המריצה אחר כך את מכריה לבקר בתערוכה מיוחדת במינה זו. למרות הפירסום המועט שניתן למשכן התרבות החדש בפתחו של